

Tryggare rum i nattklubbar och hur de kunde bli den nya normen: en fallstudie av två mindre sociala rörelser i Finland

Laura Jonsson

Examensarbete / Degree Thesis
Kulturproduentskap
2019

EXAMENSARBETE	
Arcada	
Utbildningsprogram:	Kulturproducentskap
Identifikationsnummer:	18951
Författare:	Laura Jonsson
Arbetets namn:	Tryggare rum i nattklubbar och hur de kunde bli den nya normen: en fallstudie av två mindre sociala rörelser i Finland
Handledare (Arcada):	Tomas Träskman
Uppdragsgivare:	-
<p>Sammandrag:</p> <p>Examensarbetet kartlägger tryggare rum i nattklubbar och hur de kunde bli den nya normen. Samtidigt strävar det efter att visa på förslag för hur man kunde skapa tryggare rum i klubbar. Undersökningen är en fallstudie av två mindre sociala rörelser i Finland, MYÖS & Valomerkki. Jag kartlägger situationen mellan åren 2018 – 2019. Det som diskuteras nu kan förändras i framtiden. I undersökningens datainsamling använder jag mig av kvalitativa forskningsmetoder och kvalitativa intervjumetoder. Jag intervjuar två konstnärer som arbetar inom evenemangsproduktion. Som bakgrundsmaterial använder jag diskussioner inom sociala medier och artiklar som handlar om tryggare rum i klubbar. Jag använder mig också av egen erfarenhet inom MYÖS & Valomerkki. För att undersöka detta fenomen använder jag mig av queerteori, feministisk teori och teori om tryggare rum. Undersökningen visar att sexuella trakasserier och diskriminering på evenemang är vanliga och sätten hur man hanterar tryggare rum varierar från klubb till klubb. I intervjuerna diskuteras tryggare rum på en mer samhällelig nivå, och båda intervjuobjekten tycker att det borde finnas mer konkreta åtgärder gällande tryggare rum i klubbar. Säkerhet inom evenemang har undersökts tidigare, men om tryggare rum specifikt på klubbar har det inte gjorts undersökningar i någon högre grad i lokal kontext.</p>	
Nyckelord:	trakasserier, diskriminering, tryggare utrymmen, evenemang, klubbkultur, feminism
Sidantal:	34
Språk:	Svenska
Datum för godkännande:	

DEGREE THESIS	
Arcada	
Degree Programme:	Cultural management
Identification number:	18951
Author:	Laura Jonsson
Title:	Safer spaces in nightclubs and how they could become the new norm: a case study on two smaller social movements in Finland
Supervisor (Arcada):	Tomas Träskman
Commissioned by:	-
<p>Abstract:</p> <p>This thesis examines safer space policies within club culture, and how these policies could become the new norm. It also strives to show suggestions on how to create safer spaces in clubs. This is a case study of two smaller social movements in Finland, MYÖS & Valomerkki. I map out the situation between 2018 - 2019. What is written in this thesis is subject to change. I use qualitative research methods and qualitative interview methods. I interview two artists who among other things work with event production. As background material, I use the discussion on social media and articles about safer spaces in clubs. I also use my own experience within MYÖS & Valomerkki. To examine the safer space phenomenon, I use queer theory, feminist theory and theory of safer spaces. The results show that sexual harassment and discrimination during events is common, and the manners in which these situations are handled varies from club to club. In the interview, safer spaces are discussed on a more societal level, and both interviewees find that there should be more concrete measures regarding building safer spaces in clubs. Event safety has been researched before, but studies on safer space policies at clubs in a local context has not been conducted to any great extent.</p>	
Keywords:	harassment, discrimination, safer spaces, events, club culture, feminism
Number of pages:	34
Language:	Swedish
Date of acceptance:	

INNEHÅLL

FÖRORD	5
1 INTRODUCTION	7
1.1 Bakgrund och utgångspunkter	7
1.2 Målsättning & referensram.....	8
1.3 Kvalitativ forskningsmetod & material.....	9
1.3.1 <i>Intervju som metod och litteraturstudier.....</i>	<i>10</i>
2 Teori och tidigare forskning kring tryggare rum	11
3 De tryggare utrymmenas historia	13
4 MYÖS OCH VALOMERKKI: EXEMPEL PÅ GOD PRAXIS MED TRYGGARE UTRYMMEN I FINSKA KLUBBAR	16
4.1 Valomerkki & MYÖS: två initiativ för att skapa en rörelse för tryggare rum	17
4.2 Praxis 1: Ställ förväntningar på personal och säkerhet	20
4.3 Praxis 2: Lär dig/er känna igen trakasserier och veta hur man de-eskalerar dem	21
4.4 Praxis 3: Vänd inte blicken bort från problemen	21
4.5 Praxis 4: Förmedla kunskap	22
4.6 Praxis 5: Förstå och hjälp	22
5 EN KULTUR AV ATT VÄNDA BORT BLICKEN	23
6 RESULTATREDOVISNING	24
6.1 Situationen med tryggare utrymmen i Finland just nu	24
6.2 Behov av klubbar som arbetar med tryggare utrymmen.....	25
7 DISKUSSION	29
8 SAMMANFATTNING	30
Källor.....	32

FÖRORD

Alla har sina egna tankar om vad som gör ett utrymme tryggt. För mig betyder det ett utrymme där jag känner mig accepterad utan att behöva tänka på ojämlikhet som kan påverka mitt sätt att uttrycka mig själv. Verkligheten är ändå att offentliga utrymmen, som t.ex. klubbar, är fulla av ojämlikheter, och fastän man lätt blir upprörd över hur kvinnor och minoriteter blir trakasserade inom klubblivet, blir man ändå inte förvånad över hur ofta det händer. Så småningom har tanken på ett “tryggt rum” (safe space) utvecklats till “tryggare rum” (safer space), p.g.a. att det är bättre att eftersträva en realistisk bild istället för en utopi.

Som evenemangsproducent är det viktigt att synliggöra för kunden att man gör sitt bästa för att åstadkomma ett tryggt rum, men det är inte alltid möjligt. “Tryggt rum” är för många ett laddat uttryck. Det skapar lätt en idealiserad bild av en plats, där säkerheten är garanterad för alla, särskilt de mest utsatta och diskriminerade grupperna. Därför är det viktigt att använda termen “tryggare rum”, som berättar att man gör sitt yttersta för att utrymmet ska bli så tryggt som möjligt, men att det handlar om en process. Det är bland annat detta mitt examensarbete behandlar.

Det finns en viss optimism i skapandet av en miljö fylld med likasinnade klubbentusiaster – men den optimismen försvinner lätt då man ställs inför de många utmaningarna gällande att skapa tryggare rum. Offentligt har tryggare rum inte diskuterats mycket i Finland, och det är nu man formar de första konkreta byggramarna för vad det kunde betyda i en lokal kontext. Det är en lärandeprocess, men en väldigt viktig sådan. Det betyder också att vi som evenemangsproducenter har mera ansvar än någonsin förut. Världen runt omkring oss ändras konstant och det är sällan något stagnerar.

Jag har arbetat med kollektivet MYÖS i ett år, och jag vet hur tärande det är då man inser hur mycket arbete det krävs att arrangera klubbkvällar med safer space policy och hur långsamt det går. I en värld där tanken är att utrota behovet av safer space, finns det ännu mycket arbete att göra. Alla klubbesökare har en historia och en kultur de borde kunna känna sig stolta över att representera, utan att de måste dölja något. Det är också viktigt att känna sig välkommen och att det finns stöd på plats ifall det behövs.

Alla dessa diskussionsämnen är saker man måste ta i beaktande i framtidens evenemangsplanering. I mitt slutarbete kommer jag att fundera kring frågan hur man kunde normalisera tryggare rum i nattklubbar ur ett finskt perspektiv. Jag kommer att använda begreppen ”trygga utrymmen” och ”trygga rum” parallellt.

1 INTRODUKTION

1.1 Bakgrund och utgångspunkter

Jag började studera kulturproduktion år 2015. Jag har lärt mig mycket om evenemangsproduktion – trots det har jag mera frågor än någonsin. Det beror säkert på min förmåga att hela tiden ifrågasätta världen runt omkring mig och denna förmåga har utvecklats betydligt under mina fortsatta studier. En av orsakerna till detta examensarbete är att jag en dag fann mig bland likasinnade i ett klubbkollektiv med namnet MYÖS. Jag och ett par kulturproducentkompisar från Humak & Metropolia bestämde oss för att ordna en klubbkväll för kulturproducenter hösten 2017. Vi insåg att bästa sättet att spara pengar är att spela ”DJ-setten” själv, och via det hittade en representant från MYÖS mig, och hen frågade om mitt intresse att ta del i feministisk evenemangsproduktion. Jag tackade ja.

MYÖS definierar sig själv så här:

- *“MYÖS is a Helsinki based DIY collective, party platform and co-care network for genre-fluid electronic music DJs, producers, organizers, party lovers and allies of currently underrepresented actors in the Helsinki club scene.”* (https://www.facebook.com/pg/myosclub/about/?ref=page_internal)

Jag hade erfarenhet som både evenemangsproducent och kund, så jag hade iakttagit klubbvärlden i flera år och identifierat flera problem. Mitt intresse för tryggare rum i klubbar växte mer och mer när jag insåg att man själv kunde påverka processen för att hitta en lösning så trakasserier i klubbar skulle minska.

1.2 Målsättning & referensram

Målsättningen med examensarbetet är att utreda hur kulturproducenter kunde ta en aktivare roll i att göra tryggare rum en norm i evenemang. Fokus är på klubbar i Finland. I mitt examensarbete använder jag MYÖS-kollektivet som en bas för att undersöka hur undergroundklubbars verksamhet påverkar kvinnliga, icke-binära och minoriteter och hur det i sig påverkar klubbfältet och samhället i stort. MYÖS-kollektivets verksamhet är enligt oss i kollektivet, en form av tillämpad konst. MYÖS är ett tryggare rum för underrepresenterade aktörer och minoriteter. Undersökningen har också som målsättning att kartlägga vad som redan görs på fältet för att främja minskning av trakasserier.

Tanken är att skapa diskussion om vad tryggare rum betyder och göra terminologin mer allmänt känd. I examensarbetet förklaras olika termer och hur de kan användas.

Forskningsfrågor som examensarbetet försöker besvara är följande:

1. Vad betyder tryggare rum?
2. Hur kan principen av tryggare rum konkret användas i planering av evenemang?
3. Hur implementeras det under själva evenemanget?
4. Hur kan det påverka framtida evenemang?

Referensramen för detta examensarbete är intervjuer med aktörer inom fältet, artiklar om ämnet samt egen erfarenhet från arbetet med MYÖS.

1.3 Kvalitativ forskningsmetod & material

För att göra denna undersökning har jag använt mig av kvalitativ forskning, vilket i detta fall innebär att jag intervjuar aktörer inom fältet. Kvalitativ forskningsmetod definieras enligt Nationalencyklopedin på följande sätt:

”Inom samhällsvetenskaperna ett samlingsbegrepp för olika arbetssätt som förenas av att forskaren själv befinner sig i den sociala verklighet som analyseras, att datainsamling och analys sker samtidigt och i växelverkan, samt att forskaren söker fånga såväl människors handlingar som dessa handlingars innebörder. (Nationalencyklopedin, 2002)”

Kvalitativa studier omfattar vanligen bara några personer, men tanken är att undersöka dessa djupare - “the less is more” (McCracken, 1988). Detta leder till att det inte går att generalisera på vanligt sätt. Oftast används det inte heller siffror för att beskriva omfattningen av fenomenet, men detta betyder inte att man inte kunde använda sig av tabeller och siffror för att göra sina resultat mer lättlästa. Ordet kvalitativa studier kommer från att den kunskap man får från undersökningen istället utgörs av beskrivningar och ord, vilket också kallas kvaliteter (McCracken, 1988).

Kvalitativa forskningsmetoder använder sig, enligt litteraturen, av en fokusgrupp, observationsmetoden eller kvalitativa intervjumetoder. Det finns element av deltagande observation i min metod. Enligt Denscombe (2014), är denna typ av observation något som främst associeras med etnografi, sociologi och antropologi. Deltagande observation används för att undersöka livsstilar, kulturer och övertygelser i specifika sociala grupper (Denscombe, 2014). Men någon riktig etnografi är denna undersökning inte. Jag deltog visserligen aktivt i MYÖS, och mycket av det empiriska materialet i detta arbete baseras sig på kommunikation inom gruppen. Men jag var inte ”forskare” då arbetet i MYÖS började. Man kunde säga att ”observationen” kom på efterkälken, och är mer en reflektion. Så ”deltagande reflektion” är närmare det jag gör i detta arbete. Jag kommer dessutom att använda mig av kvalitativa intervjuer som forskningsmetod. I kvalitativa intervjuer kan man få information om ett ämne i form av subjektiva och personliga upplevelser och den intervjuade får möjligheten att beskriva sina upplevelser i egna ord. Jag anser att detta är ett viktigt sätt att samla information, för då blir

det specifikt och detaljerat. Det är ändå viktigt att komma ihåg att ämnet som diskuteras ändras konstant, och om några år kan svaren vara något helt annat. Jag kartlägger situationen just under en viss tidsperiod 2018 – 2019. När det gäller kvalitativa intervjuer är det viktigt att välja intervjuobjekt som är relevanta för ens forskningsfråga. Eftersom jag valde att fokusera på klubbar i Finland, blev det relativt få intervjuer som fungerar som den huvudsakliga informationskällan. Jag hoppas att den deltagande reflektionen kompenserar denna brist och gör materialet rikare.

1.3.1 Intervju som metod och litteraturstudier

I mitt arbete kommer jag att använda både strukturerade och semistrukturerade intervjuer. Det betyder att jag intervjuar en person i taget med samma frågor, men ordningen på frågorna kan ändras, och det kan komma frågor som inte ursprungligen var med.

Mitt examensarbete är en kartläggning av tryggare rum i klubbkultur och en fallstudie av två mindre sociala rörelser verksamhet: *MYÖS*-kollektivet och *Valomerkki*-kampanjen. För att besvara forskningsfrågorna om *MYÖS*-kollektivets och kampanjens behov och vad deras påverkan på musikfältet har varit och fortsättningsvis är, så kommer jag att använda mig av intervjuer med de som medverkat i projekten. Intervjuerna är en betydlig del av källorna och används för att göra en analys av sambandet mellan de olika verksamheternas samhälleliga påverkan. Grundläggande för *MYÖS*-kollektivets verksamhet är 'safer spaces' (tryggare rum) och därför kommer jag att lägga till litteraturstudier om tryggare utrymmen. I studien presenterar jag varifrån behovet har kommit och varför det är så relevant idag, utvecklingsmöjligheterna, samt om det finns behov för tryggare rum i framtiden. Utöver detta behandlas även utvecklingen av *MYÖS*-kollektivet och liknande verksamheter. Jag kommer att utreda hur man borde arbeta för att det inte skulle finnas ett behov av tryggare rum i framtiden.

Utöver intervjuerna analyserar jag även debatt i sociala media och andra texter skrivna på nätet. Jag undersöker också fenomenets utveckling i artiklar och offentliga diskussioner.

2 TEORI OCH TIDIGARE FORSKNING KRING TRYGGARE RUM

Begreppet 'tryggare rum' har sitt ursprung i främst feministisk teori och queerteori. Feministisk teori är en akademisk teoriutveckling som behandlar förhållandet mellan vetenskap och kön/genus. Queerteori intar ett kritiskt förhållningssätt till rådande normer kring kön och /eller sexualitet. Teorier om tryggare utrymmen dyker upp i litet olika sammanhang, t.ex. inom utbildning och virtuella miljöer.

I mitt examensarbete kommer jag att använda mig av begreppet tryggare utrymmen. Jag utreder hur begreppet fungerar inom feministisk evenemangsproduktion och framförallt i samband med underrepresenterade aktörer inom branschen. Feministisk evenemangsproduktion är en term som jag plockat ur diskussioner på kulturfältet. Jag kommer att använda begreppet tryggare rum för att beskriva och förstå erfarenheter av dessa aktörer. Allmänt sett betyder tryggare utrymmen att ett utrymme är säkert, välkomnande och bekvämt för alla, oavsett, sexualitet, könsidentitet eller andra inre och yttre attribut som gör oss till vem vi är. (Coalition For Safer Spaces, 2010)

Gällande teori om tryggare utrymmen har jag främst använt texten "The Rainbow Connection", skriven av William Southerland (2018). Men den innehåller inga direkta hänvisningar till vetenskaplig teori eftersom texten är mer populärvetenskaplig. De mer akademiska texterna av Rosemary Clarke-Parson, "Building a Digital Girl Army: The Cultivation of Feminist Safe Spaces Online" och av Kendric Coleman "The Difference Safe Spaces Make: The Obstacles and Rewards of Fostering Support for the LGBT Community at HBCUs", lyfter fram flera intressanta perspektiv på tryggare rum. Tryggare rum kan vara både fysiska rum som de campus som Coleman (2016) beskriver men också virtuella rum.

Kring feministisk teori och queerteori finns det mycket litteratur. Exempel på feministiska teorier där tryggare rum berörs är Rodino-Colocinos artikel "# YesAllWomen: intersectional mobilization against sexual assault is radical (again)". Hashtagen fungerade som respons på #notallmen, och i artikeln diskuteras *Vista Isla* mordet, där gärningsmannen dödade flera kvinnor p.g.a. att han inte fått "återklang från kvinnokönet" (The

New Yorker, 2016). #YesAllWomen hashtagen är relevant för den tar fram mängden av trakasserier som sker. Ett litet annat perspektiv på fenomenet presenteras av Shaw (2014) i artikeln "The Internet is full of jerks, because the world is full of jerks: what feminist theory teaches us about the internet." Artikeln diskuterar bl.a. hur många utrymmen som är ledda av män, och det leder ofta till resultat som tillfredställer män. Det är viktigt att inkludera flera kön för att kunna nå ett resultat som är inkluderande.

I en annan artikel av samma författare, med namnet "Still Searching For Safety Online": Collective Strategies and Discursive Resistance to Trolling and Harassment in a Feminist Network" söker Shaw direkta medel för att skapa tryggare rum. Artikeln handlar om hur kvinnorösten lätt blir tystad i problematiska situationer, men den inger också hopp eftersom den visar att kollektivt motstånd existerar.

Exempel på queerteorier som jag fann intressanta är: Doll, (1998). "Queering the gaze," som belyser tryggare rum i undervisning. Penney (2012), "We don't wear tight clothes": Gay panic and queer style in contemporary hip hop", behandlar som namnet säger relationen mellan säkrare rum och hip hop. Den första texten av Doll är intressant eftersom den hanterar tryggare rum ur ett utbildningsperspektiv. Den senare artikeln av Penney (2012) är centralare för mig eftersom den handlar om musikindustrin. Kontext är viktigt med tanke på tryggare rum, eftersom omgivningen och kulturen kommer att påverka vad som betraktas som "tryggare". Clarke-Parsons beskriver detta i sin artikel, där hon konstaterar att populariseringen av begreppet trygga rum har lett till en viss inflation i begreppet. Orsaken beskriver hon så här:

Both theory and praxis, "safe space" has been treated as a closed concept, erasing the context-specific relational work required to construct and maintain its material and symbolic boundaries.

(Clarke-Parsons, 2018)

Clarke Parsons skriver att feministisk teori som den som förmedlas av Shaw och Rodino-Colocino, kan hjälpa till att föreställa sig digitala tryggare rum annorlunda. Det som dessa teorier hjälpte mig förstå är vikten av undervisning och öppenhet för det annorlunda i skapandet av tryggare rum. Tryggare rum handlar också om att upptäcka sig själv, eller som Coleman (2016) skriver "To improve campus climates, there must be a space or spaces that allow for the natural expression and exploration of multiple identities" (s. 10).

Detta stämmer också överens med mina erfarenheter från arbetet med *MYÖS*. Det är oerhört viktigt att ta varandra i beaktande i tryggare rum, ge utrymme åt och visa respekt för andra. Utöver detta måste man som Shaw (2016) noterar vara medveten om sin egen maktposition och inte utnyttja den. Det innebär att man är medveten om sina privilegier. Man ska inte heller anta saker om en person beroende på deras hudfärg, annan utseende eller religion. Man ska inte heller kommentera någon annans utseende, fråga personliga saker angående könstillhörighet, bakgrund, sjukdom, eller andra privata saker om man inte känner personen. I tryggare utrymmen kan man lära sig sina egna gränser samt bli medveten om andras.

Trots att jag presenterat en rad artiklar om tryggare rum så verkar forskare anse att det finns litet teori om tryggare utrymmen och t.ex. Clarke Parsons (2018) skriver: *"The term's ambiguity, while denoting its wide applicability across movements, has led "safe space" to become overused but undertheorized"* (s.13). Med andra ord, så förekommer ordet ofta, men det skulle ännu behövas mycket forskning kring tryggare rum.

3 DE TRYGGARE UTRYMMENAS HISTORIA

Trots att man som jag vill introducera ämnet tryggare rum i nattklubbsskulturer i en nutida kontext så är det ändå bra att ha ett historiskt perspektiv. I detta kapitel presenterar jag information om varifrån allting har börjat och varför tryggare rum diskuteras än idag.

Den elektroniska musiken har uppkommit ur både kulturell och sexuell diversitet, därför är det legitimt att fråga sig varför dagens publik behöver bli påmind om dess historia. Queer nattklubbsskulturer på 70- och 80-talet påbörjade den kultur vi njuter av än idag. Vi ser en dominerande våg av dansmusik inom mainstreammusik. En stor del av lyssnarna är vita, heterosexuella ungdomar vars dagliga liv sällan rör LGBTQ+ upplevelsen. Man glömmer lätt att allt har börjat från queer people of color (POC) som har ordnat klubbar i lagerlokaler i Chicago. (BBC, Phil Hebblethwaite 2016)

Sexuella minoriteter har varit historiskt centrala för framväxten av dansmusikkultur, men de är inte längre så synliga inom kulturen de själv byggde. Om man tittar på vem som driver klubbarna och skivbolagen, bokar artisterna och spelar skivorna, är demografin i stort sett annorlunda från de som påbörjade denna musikkultur. Detta säger också mina egna erfarenheter från mitt dagliga arbete i branschen. Även om riktningen är mot mainstream, fortsätter queer dansmusik att blomstra. Det är lättare för minoriteter att vara i mittpunkten då musikscenen är liten, personlig och lokal. Efter att det blivit ett massivt globalt fenomen är det mycket svårare för marginaliserade människor att få uppmärksamhet. (BBC, Phil Hebblethwaite 2016)

En annan orsak till denna frånvaro av synlighet för minoriteter är att historia skrivs ofta av segrarna: eftersom dansmusiken blev vanligare och hade mer crossoverframgång, ledde det till att de som skrev kulturens historia riktade in sig på vita medelklassen, och danskulturens färggranna historia glömdes. Med tanke på de viktiga rollerna icke-heterosexuella har spelat i dansmusiken historia, är det lätt att förstå varför vissa instanser i dagens klubbscener är motiverade att främja diversitet i klubbkultur (Shawn Reynaldo, NPR, 2016)

På många ställen runt om i världen verkar kampen för jämställdhet och mångfald ha gått bakåt. Ryssland är det mest kända och senaste exemplet: förutom de senaste homosexualitet-lagarna anordnades mångfaldshändelser i en miljö med alltmer våldssamma attacker och tortyr av främmande människor i Ryssland. De flesta av dessa händelser har inte lett till några rättsliga påföljder för angriparna, vilket innebär att myndigheterna åtminstone tyst godkänner detta. (Resident Advisor, 2013)

Kvinnor och minoriteter har i årtionden kämpat för sin position i en patriarkal värld, och jämställdhet har ännu inte blivit fullständigt uppfyllt. Samma situation existerar inom evenemangsproduktion. De senaste åren har könsspecifika frågor ökat allt mer. Uppmärksamhet ägnas bland annat åt sexuella trakasserier och maktmissbruk på fältet. Som exempel fungerar kampanjerna #MeToo och #TimesUp över hela världen. Evenemangsproduktion fokuserar ofta på teknisk expertis och hantering av stora enheter. För att införa nya perspektiv i debatten behandlar jag i detta kapitel evenemangsproduktion sedd genom andra perspektiv som t.ex. genusforskning, jämställdhetshistoria och genom att diskutera kvinnors och minoriteters ställning i allmänhet på kulturfältet.

En kvinnas plats i musikklubbar undersöks av Joanne Hollows i *Feminism, Feminity and Popular Culture* (2000). Skribenten funderar också över vilka könsroller som är traditionellt dominerande i klubbkultur. Hollows skriver att kvinnor alltid har varit närvarande i klubbkultur, även om kvinnans roll ofta är glömd i klubbkulturens historik. Män har dock alltid behövt kvinnor i klubbar, åtminstone som dansande och betalande publik. Dans, såväl som mode och stil, har traditionellt setts som feminint. Dessa tre spelar en viktig roll i subkulturer och klubblivet. Trots att kvinnan har spelat en stor roll i klubbkulturen har den rollen underskattats. Män har traditionellt fått erkännande för musikkunskap inom olika genrer, medan kvinnor har fått försvara sina egna musikval. Enligt Hollows, uppfattas icke-mainstreammusik ofta som maskulint och den vanligare "behagliga" mainstreamen som feminint. Denna uppdelning har inte exakt uppmuntrat kvinnor att bli närmare bekanta med en mer experimentell ljudvärld eller att ta olika subkulturer inom musik som eget.

Å andra sidan har stiltrender som hört samman med subkulturer, som punk, spelat en stor roll i att utmana den traditionella kvinnliga bilden och den feminina skönheten. (Hollows 2000, 164)

4 MYÖS OCH VALOMERKKI: EXEMPEL PÅ GOD PRAXIS MED TRYGGARE UTRYMMEN I FINSKA KLUBBAR

I det här kapitlet behandlas exempel på god praxis att arbeta med tryggare utrymmen i finska klubbar. Mycket av materialet baserar sig på mitt arbete tillsammans med MYÖS och Valomerkki. Vi har med MYÖS bearbetat ämnet intensivt i ett år, och det jag redogör nedan baserar sig på nutid, dvs. situationen åren 2018-2019. Samtidigt som detta är en fallstudie, så är det också något av en lägesrapport. Fallstudiernas praxis kommer att ändras i framtiden ju mer tryggare rum utvecklas och diskuteras. Jag har gått igenom allt material från MYÖS & Valomerkki, inklusive hemsidor, manifest, evenemangsregler, epost och material på andra kommunikationskanaler. Av anonymitetsskäl nämner jag inte desto mera i detalj vissa av källorna. Mycket av den skrivna texten baserar sig också på egna erfarenheter som evenemansproducent och kund. I detta kapitel kommer jag att berätta mer om MYÖS & Valomerkki och organisationernas praxis.

Jag kommer också att identifiera vad jag tycker är viktigast inom tryggare utrymmen. Jag strukturerar upp arbetet enligt följande rubriker. Rubrikerna baserar sig på teman om dök upp i min genomgång av MYÖS materialet. Rubriken ”förmedla kunskap” understöddes också av insikter från teorikapitlet (se ovan).

- Förväntningar på personal
- Igenkännande av trakasseri & de-eskalering
- Använd det du kan
- Förmedla kunskap
- Droganvändning i klubbar

Innan jag går in på rubrikerna presenterar jag kort Valomerkki och MYÖS.

4.1 Valomerkki & MYÖS: två initiativ för att skapa en rörelse för tryggare rum

Valomerkki (eng. Last Call) var en kampanj som påbörjades i slutet av 2018, som en protest mot att diskriminering och trakasserier i klubbtrymmen är allt för vanliga. (HS 14.11.2018) *Valomerkki* påbörjades av en grupp av DJ:n, VJ:n, musiker, evenemangsproducenter, dansare och betalande kunder. I *Valomerkkis* manifest, som jag väljer att citera i sin helhet, skrivs det så här:

“Enligt våra erfarenheter händer trakasserier och diskriminering alltför ofta. Arbetsförhållanden är ofta vaga, utrymmen otrygga och atmosfären respektlös. Det är alltför vanligt att möta rasism, sexism, homo- och transfobi, föringande och ifrågasättande, både som arbetare och kund. På klubbar möter man ofta hot om våld och sexuellt trakasseri. Trakasseri och diskriminering är mest problematiskt då det är klubbägare och andra auktoritativa figurer som utnyttjar sin maktposition. Att arbeta under nuvarande förhållanden är inte hållbart. Man behöver långsiktigt, problemlösningss-fokuserat arbete för att kunna fixa nuvarande strukturerna och för att bygga bättre klubbkultur. (*Valomerkki*, 2018, min översättning från finska).

Manifestet tar, enligt mig fasta på flera av de kärnproblem som finns i branschen, på ett sätt som är klart och strävar till förändring.

För att skapa förändring krävde *Valomerkki* följande av klubbaktörer:

- Konkret och långsiktigt arbete för att bygga ett tryggare utrymme, fritt från diskriminering och trakasseri, samt en respektfull arbetsmiljö för arbetstagare.
- Tydliga riktlinjer för problemsituationer, och sensitiv utbildning för personal och ordningsvakter.
- Ansvar, deltagande i offentlig debatt och förebyggande åtgärder i lokaler och organisationer.

Det är viktigt att ekonomiskt lönsamma aktörer i klubbkultur förstår vad tryggare utrymmen strävar till: respektfull samexistens och en möjlighet att vara sig själv och arbeta i fred.

Under kampanjen ställde *Valomerkki* dessa frågor till aktörer inom musikbranschen:

1. Vilka värderingar representerar er organisation? Kommer den att vidta åtgärder?

2. Känner ni igen nackdelarna i er organisation? Vad gör ni för att aktivt lösa problemen?
 3. Är ni medvetna om er maktposition? Arbetar ni ansvarsfullt och enligt er roll?
- (Valomerkki.club 14.11.2018)

Post Bar i Helsingfors var den enda kommersiella klubb som antog uppmaningen, och svarade på frågorna som Valomerkki ställt.

Av detta kan man se att det inte är många klubbar som är färdiga att ta ansvar och berätta vad de gör för att nå tryggare utrymmen i sina lokaler. Nedan är ett skärmdklipp från *Post Bars* ställningstagande på sociala medier:

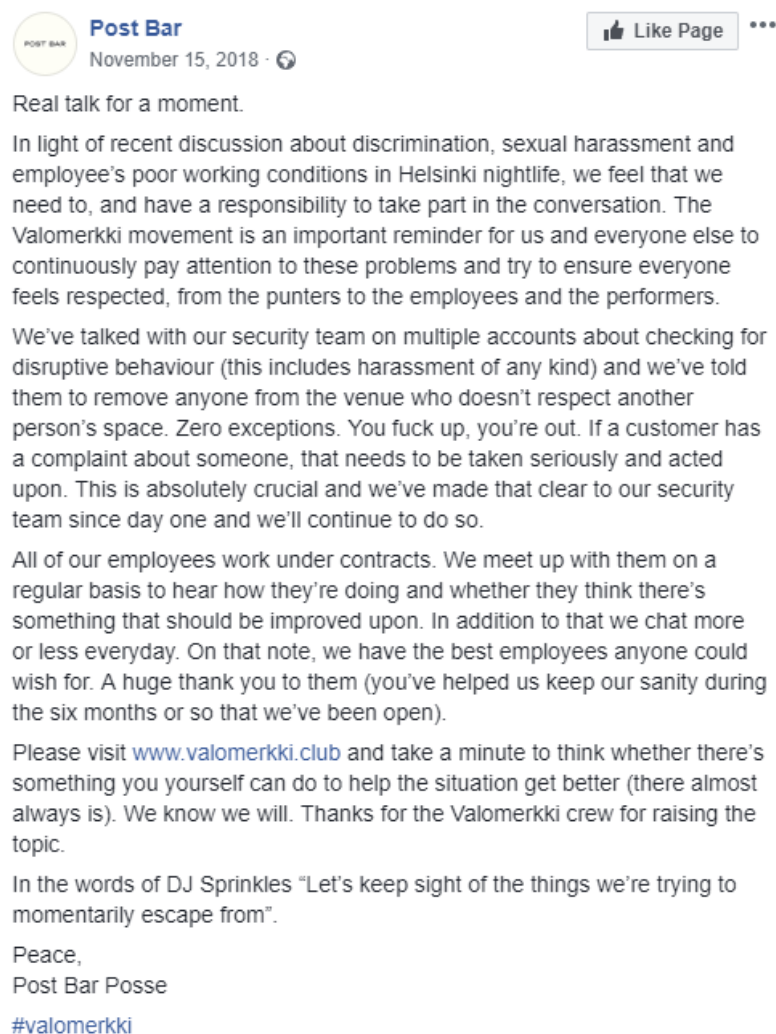

Bild 1. Post Bar Facebook. Skärmdklipp

Post Bar kommenterade flera frågor som *Valomerkki* ställde. En av frågorna var hur de har tränat sin personal att reagera på situationer och 'de-eskalera' om något händer. De ser också till att med jämna mellanrum fråga hur deras personal mår, och om det finns något man kunde göra bättre. Genom att göra så, inser man, enligt mig, sin maktposition, och tar reda på hur ens personal på riktigt mår, och om det finns något man kunde göra bättre. Om trakasserier sker i *Post Bar*, vet personalen vad de ska göra, och "disruptiva" personerna kastas ut ur klubben. På lokalens toaletter finns inforutor för hur man skall göra om man ser eller upplever något som inte känns rätt. Man kan kontakta personalen, och de tar hand om situationen efteråt (Personlig kommunikation).

(Bild. 2, MYÖS, Laura Jonsson, 2019)

I MYÖS-evenemang sätter man också fram reglerna så de syns hela tiden. När man kommer in på evenemanget inns reglerna skrivna i detalj, och på plats finns personal som kan berätta mera om det behövs. I själva lokalen finns reglerna i förenklad form framme (se bild 2).

Genom att visualisera reglerna, är det lätt för kunder att se vad evenemanget går ut på, och det väcker en trygghetskänsla hos besökarna. Man bör också förhålla sig kritiskt till detta, för vissa klubbar sätter upp reglerna på en papperslapp på väggen, men gör inget aktivt arbete för att främja situationen eller träna upp sin personal. På detta sätt kan en lokal putsa sitt namn, utan att göra något egentligt arbete för jämställdhet och tryggare utrymmen.

I detta kapitel har jag hittills presenterat några exempel på vad som redan gjorts. I möten och diskussioner online med MYÖS identifierade vi en rad enkla knep som kan göras för att skapa förändring och tryggare rum. Jag har försökt sammanfatta dem här och presenterar dem nu under olika underrubriker som rekommendationer.

4.2 Praxis 1: Ställ förväntningar på personal och säkerhet

För evenemangsarrangörer är det viktigt att samtala i förväg om säkerhet och de problem som kan uppstå. Det är viktigt att lära känna barpersonalen och dörrvakterna. Diskussionerna kunde inkludera frågeställningar om hur personalen identifierar och hanterar trakasserier. Personalen bör t.ex. veta att könspresentationer kanske inte går ett i ett med vad som står på ID-kortet. Det kan leda till verkliga problem vid dörren, en förståelse av sådana nyanser kan påverka hur bekväma människor känner sig när de går genom dörren. I MYÖS-evenemang blir all personal briefad om regler och hur man ska hantera hotande situationer. I *Post Bar* diskuteras detta också regelbundet.

4.3 Praxis 2: Lär dig/er känna igen trakasserier och veta hur man de-eskalerar dem

Nu hoppar jag litet tillbaka till teorier om säkrare utrymmen eftersom jag finner det intressant att William Southerland i sin undersökning 'The Rainbow Connection' skriver så här:

"The lack of LGBTQ-related issues in education has been referred to as being among the "missing topics" in education as a whole."

Southerland skriver om hur minoritetsfrågor ofta blir glömda när det gäller utbildning, och detta är sant också när det gäller dörrvakternas och barpersonalens utbildning i klubbvärlden.

Att ordna workshops med situationsbaserade exempel på trakasserier hjälper till med att lära ut så kallade "de-eskaleringstekniker." Det innebär ett situationsomdöme, att man tror på offren och att man lyssnar på sin magkänsla för bästa resultatet. Det finns flera sätt att stå emot trakasserier, och de behöver inte vara våldsamma. Ett effektivt sätt är att vara uppmärksam på sin omgivning och kompisar, lyssna på dem och ge stöd till att rapportera händelser. I Finland finns det inte många organisationer som skulle ordna workshops, men MYÖS försöker sitt bästa för att bli aktiva på det området. MYÖS har workshops inom arbetsgruppen, och har hållit föreläsningar om ämnet. Det finns mycket arbete att göra inom detta ämne, och i bästa fall bli det obligatoriskt på alla klubbar och arbetsplatser. Problemet är också gratis arbete. MYÖS har blivit tillfrågad att göra workshops och föreläsningar, men få är färdiga att betala för det arbete kollektivt gör.

4.4 Praxis 3: Vänd inte blicken bort från problemen

Om du har en position, så använd du den för att hjälpa de som inte har samma möjligheter som du. Om du t.ex. är en vit, arbetsför person så kan du använda din privilegierade position för att avbryta och ifrågasätta t.ex. dörrpersonal som klart diskriminerar

någon. Det är bra att uppmuntra och kräva gott beteende av människor som är mer privilegierade och i allmänhet säkrare när de är ute och festar. Det är viktigt att vara uppmärksam beträffande diskriminering som händer runtomkring en medan man festar. Fastän ett problem inte gäller en personligt, måste man kunna titta ur sin egen bubbla och vara närvarande för personer som inte njuter av samma privilegier som man själv.

4.5 Praxis 4: Förmedla kunskap

Det är viktigt att fortsätta tala om ämnet, diskutera och lära sig mer hela tiden. Teknisk kunskap är enligt traditionella tankespår någonting män kan göra bäst, och det är viktigt att ta sig tid att lära kvinnor och minoriteter som skall arbeta med evenemangsteknik.

Detta kan handla om workshops om tryggare rum, DJ'ing, VJ'ing, produktion mm. Som jag beskrev i kapitel 2, har kvinnor, historiskt sett, blivit uteslutna ur musikkretsar, speciellt när det gäller tekniska produktioner. För MYÖS är det viktigt att vara delaktig i den tekniska skolningen av kvinnor och andra underrepresenterade aktörer på klubbscenen. Det är viktigt att information om tryggare utrymmen också når män, och därför är det viktigt att man förmedlar kunskap, t.ex. genom att berätta åt sina vänner vad man lärt sig. Att aktivt ta del i skapandet av nya normer är det som sist och slutligen kommer att normalisera tryggare utrymmen inom klubbkultur.

För MYÖS är det viktigt att vara delaktig i den tekniska skolningen av kvinnor och andra underrepresenterade aktörer på klubbscenen.

4.6 Praxis 5: Förstå och hjälp

Hjälp deltagarna att festa på ett säkert sätt. Tanken bakom tryggare rum är uppbyggd enligt skadereducerings-principer. Kulturproducenter inom fältet förstår att klubbar, festivaler och barer ofta innebär intag av droger och alkohol. Att förbjuda droger fungerar inte alltid fullkomligt, och därför är det viktigt att arrangörerna är redo för olika situationer. Det är viktigt att känna igen hur man kan hålla människor friska och säkra medan

de experimenterar. Grundläggande saker som man kan göra är att alltid ha gratis vatten på plats, erbjuda öronproppar och ha en person som är ansvarig om det uppstår några större problem.

Evenemangsarrangörerna borde ta ansvar för att skola sig inom första hjälp, och ta turer med att gå runt lokalen för att övervaka att allting går smidigt och märka tidigt om det finns någon som skulle behöva hjälp. Det borde också finnas minst en person som är helt nykter under evenemanget, som är redo att ta fast i problemhantering om det så behövs.

5 EN KULTUR AV ATT VÄNDA BORT BLICKEN

Som jag skrev i kapitel 4.4 är det viktigt att inte vända blicken bort i problemsituationer. Ungdomar i åldern 16–24 år blir särskilt utsatta för olika former av sexuellt våld. Enligt Statistikcentralen var majoriteten av offren för de våldtäkter som rapporterats till polisen yngre än 24 år. (THL, 2019). Ungdomar behöver utbildning för att förhindra sexuellt våld. Traditionellt är attitydutbildning som syftar till att förebygga sexuellt våld riktad till potentiella offer för våldshandlingar. Offren har fått information om hur de kan ändra sitt beteende, till exempel att undvika vissa platser, situationer eller klädsel för att inte bli offer. Sådan utbildning ger lätt en felaktig bild av att det är offret som är skyldigt till vad som hänt.

I USA är attitydutbildningarna riktade till både män och kvinnor. De tränar eleverna att ingripa i situationer där de är vittnen till sexuellt våld. Utbildningen ger kunskap om hur man förebygger sexuellt våld innan det uppstår, hur man hanterar våldssituationer och hur man stöder offer för sexuellt våld. Ett av de viktigaste elementen i utbildningen är att förstå konsekvenserna av den sociala normen ”att vända bort blicken” då de bevittnar våld.

Studier har visat att jämnårigas attityder och uppfattningar spelar en stor roll när det gäller att förebygga våld. Sociala uppfattningar, dvs. attityder och beteende hos kamrater och medmänniskor antas påverka hur aktivt en person arbetar för att förebygga våld.

Enligt resultaten är viljan att ingripa och förebygga sexuellt våld starkt kopplad till hur egna kompisar reagerar till liknande situationer.

Utöver sociala normer påverkar andra faktorer också åskådarnas villighet att ingripa i våldsamma situationer. Dessa faktorer kan vara kunskap om ämnet, tron på den egna förmågan att påverka situationen, hur fasta och djupa band individen har med samhället, antalet andra vittnen, samt individens förhållande till dem. Könroller påverkar också ens vilja och vanor i att ingripa situationer. Kvinnor rapporterar oftare än män att de är villiga att ge stöd åt offret, och att de oftare ingriper i riskfyllda situationer. Män rapporterar fler hinder för hjälpande. Ungdomar är mer benägna att förklara sin vilja att ingripa i situationer av sexuellt våld än äldre personer. (Muusikkojen Liitto, 2018)

6 RESULTATREDOVISNING

Jag intervjuade konstnärerna Taika Mannila och Noah Kin. Båda har varit aktiva inom klubbväldet och har lång erfarenhet inom musikindustrin och evenemangsproduktion. Jag strukturerar kapitlet i huvudsak enligt mina intervjufrågor.

6.1 Situationen med tryggare utrymmen i Finland just nu

Mannila upplever att mycket har ändrats åt ett bättre håll under det senaste året. #Metoo -kampanjen öppnade för en helt ny nivå på diskussionen om diskriminering världen runt och det har blivit så mycket lättare att diskutera arbetsvillkor och utrymmen efter det. Debatten om trygga utrymmen har blivit mer demokratisk och orättvisa maktstrukturer har blivit ifrågasatta mer. Men det finns ännu mycket att göra för att få trygga utrymmen att bli normen för utrymmen.

Kin anser att just nu ser det inte bra ut. Han upplever att ansvaret har fallit på dem som lider mest av diskriminering. Den diskussionen borde vara på allas läppar, oberoende av arbetshierarki eller bakgrund. Det finns ändå vissa klubbar och separata klubbkoncept som arbetar med tryggare utrymmen, vilket han anser är bra. Man skulle behöva en grundläggande regelbok, som skulle standardiseras inom säkerhetsföretag och användas inom skolning av dörrvakter och klubbpersonal. En orsak till att vissa vill skolas till

ordningsvakter är den auktoritet man får. Man måste komma igenom ett prov för att få använda kraft, och det borde finnas ett liknande prov som testar sensitivitet och förmåga att lyssna.

6.2 Behov av klubbar som arbetar med tryggare utrymmen

Mannila anser att tryggare utrymmen är långt ifrån normen. Hon kommenterar så här:

Alla har rätt att ta del av klubbkulturen på ett tryggt sätt. Tyvärr är inte safer space policies ännu normen för alla organisatörer och många väljer att bortprioritera den delen av diskussion och förarbete som krävs för att försäkra utrymmens trygghet när man ordnar klubbar och fester. Många ägare och organisatörer undviker ännu sitt ansvar.

Mannila anser att klubbarna borde ta ansvar och visa hur saker hanteras i deras lokaler, och att de kan garantera kunderna ett tryggare utrymme. Kin tar upp Valomerkki-kampanjen och dess uttömmande slogan: ”Hur skulle du agera om lamporna vore på?” Det handlar också om att få samma standard som på andra fält. Om man på kontorsjobb blir offer för diskriminering eller trakasserier, finns det lagstiftningar och protokoll för att hantera situationen. Detta borde också finnas på klubbfältet. Inom klubbar är det inte obligatoriskt att ha en person med extensiv skolning på området och många klubbar saknar ett systematiskt sätt att ta itu med dessa problem.

Finns det tillräckligt med klubbar som gör det? Om inte, vad tror du det beror på?

I Helsingfors ser Mannila en växande trend av klubbar och festfixare som gör mer och mer ställningstaganden för tryggare rum och arbetar för att genom sina artistbokningar signalera värderingar. På grund av internationella förebilder (festivaler som tar ställning och artister som tar ställning genom t.ex. bojkott eller genom att använda sin plattform på socialmedia för att diskutera krav och behov av trygga utrymmen) går det lättare och snabbare att kritisera och ”call outa” de som skiter i regler för tryggare utrymmen. Kin

var av samma åsikt som Mannila, och tyckte diskussionen ännu måste utvecklas för att nå maximalt stor publik och bli “mainstream”. Han fortsatte med att föreslå att skolning för skapandet av tryggare utrymmen kunde vara lagstiftad. Fördjupande skolning inom förebyggande av diskriminering och trakasserier är inte obligatoriskt, men om det skulle finnas press från staten kunde man nå bättre resultat inom kort. Man kunde jämföra skolningen inom tryggare utrymmen till t.ex. hygienpass eller serveringspass.

Tror du manliga evenemangsproducenter tänker på tryggare utrymmen? Om inte, varför?

Mannila kommenterar att det inte finns många manliga organisatörer som ser problemet. Musikbranschen är mansdominerad och ibland har män som inte utsatts själv för diskriminering eller otrygghet extremt svårt att inse vad som borde ändras för att andra ska kunna ta lika del av klubbkulturen. Tyvärr har manliga organisatörer ibland inte insikt i hur det känns att vara rädd på en klubb eller en festival. Därför är det extremt viktigt att manliga evenemangsproducenter lyssnar på de som upplevt otrygghet i klubbkulturen och arbetar för att göra utrymmen lika trygga för alla. Kin kommenterar att en stor del av kunderna på klubbar inte tillhör en minoritet eller en förtryckt grupp, och detta gäller också klubbägarna. Det skulle ändå vara till nytta för alla om klubbarna skulle vara inkluderande för alla. Ingen låter bli att komma till en klubb p.g.a. att den är trygg.

Känner du att du kan påverka klubbfältet?

Mannila känner igen sig i problematiken. Enligt henne handlar det om att man måste hitta rätt människor att jobba med, lära sig av misstag, få stöd av andra, diskutera och skapa kollektiv.

Kin talar om hur *Valomerkki* är ett bra exempel på hur många vill att situationen ändras. Under första veckan samlade *Valomerkki*-kampanjen över 600 namn inom musikbranschen, vilket är ett direkt bevis på att kampanjen behövs. *Valomerkki* redogjorde också för hur man själv kan påverka, genom att kräva en viss standard av klubbar. På kampanjens hemsida står det också vad klubbar kunde göra för att komma framåt med sitt eget arbete.

På vilket sätt kunde man normalisera tryggare utrymmen?

Genom att stora organisationer med mycket makt och klubbägare tar ansvar och diskuterar öppet vad som behövs för att göra fest och klubbkultur till tryggare utrymmen för alla, säger Mannila. Hon fortsätter med att säga att klubbkultur länge har fungerat med "gray zone" regler, men nu är det dags att de stora organisationerna tar ansvar och skriver nya standarder och regler. Klubbägare och producenter bör aktivt arbeta för att utveckla alla utrymmen till trygga. Producenter och klubb-arrangörer bör prioritera arbetet och diskussionen som möjliggör trygga utrymmen.

Kin säger att många artister som har DJ-gigs är bestämda med att försöka minska diskriminering och att inte acceptera situationen som den är nu. Ändå känns det som många tar emot gigs från lokaler som inte kan säkra tryggare utrymmen åt vare sig arbetarna eller kunderna. Om man blir bokad till ett evenemang, kunde artisten försäkra sig om att kraven gällande tryggare utrymmen är uppfyllda. Om bokaren inte kan lova att kraven möts, borde artisten låta bli att spela. Om tillräckligt många gör det, leder det till att evenemangsarrangörerna måste fundera om hur de arbetar med tryggare utrymmen, och det kan leda till att det normaliseras.

Varför är det viktigt att tryggare utrymmen normaliseras?

Mannila kommenterar att trygga utrymmen hör till en viktig del av den diskussion som nu förs världen runt om hur vi skall behandla och möta varandra som människor. Det är viktigt att otrygghet tas på allvar. Det är ledarnas och organisatörernas ansvar att aktivt arbeta för att bygga upp ett system där man kan jobba och leva tryggt oberoende av kön eller arbetsuppgift.

Kin diskuterar hur klubbar erbjuder eskapism; en stund där man kan undkomma problem från det vardagliga livet. Då är det nödvändigt att man inte upplever samma press som man stöter på utanför klubbsituationer. I klubbar borde den vardagliga hierarkin försvinna, men det lyckas inte alltid. Personerna som faciliterar denna eskapism har ett stort ansvar; de fungerar som övervakande elementet. Det är deras ansvar att se till att

det inte blir vilda västern och att det finns ordningsregler man följer så utrymmet hålls respektfullt.

Varför har tryggare utrymmen börjats diskutera först nu?

Kin och Mannila tar båda fram #metoo-kampanjen. #metoo-kampanjen är en hashtag som skapades i sociala medier för att väcka uppmärksamhet kring hur mycket kvinnor blir sexuellt trakasserade. Skådespelerskan Alyssa Milano uppmanade alla som blivit sexuellt trakasserade att svara på tweeten med #metoo. Uppmaningen blev viral väldigt snabbt. Mannila säger att #metoo-kampanjen gav verktyg till en offentlig diskussion gällande diskriminering som varit omöjlig innan. Kampanjen bevisade även hur stor makt sociala medier verkligen har nuförtiden. Diskussionen har förändrats mycket under tio år. Nu när debatten äntligen har öppnats på ett offentligt forum börjar många vara medvetna om olika sexuella- och könsidentiteter, etniciteter och ens egna fördomar mm. Det borde finnas en mer aktiv diskussion om hur termer och identiteter utvecklas och fungerar.

Hur kunde finska klubbscenen förbättra sin praxis? Har du någon kritik mot tryggare utrymmen?

Mannila tror att det är mycket upp till de stora organisationerna att tala öppet om vikten av att skapa tryggare utrymmen för alla och sätta exempel. Tryggare utrymmen är inte ett marginalprojekt för aktivister utan en del av en jämlik och rättvis kultur för alla. Kin kritiserar uppfattningen att ”trygga rum” är rent utopistiskt. Rån och mord är förbjudet i lag, men det sker oavsett. P.g.a. att det är olagligt, sker det ändå mer sällan än om det vore lagligt. Det finns inget absolut tryggt utrymme, men viktigast är att man gör sitt bästa för att nå det tryggaste utrymmet man kan. Han kritiserar också att man aldrig är färdig, utan arbetet ständigt måste fortsätta.

7 DISKUSSION

I det här kapitlet diskuterar jag mina undersökningsresultat i förhållande till teori om tryggare utrymmen. Kin talade om eskapism inom klubbkultur. I Colemans undersökning om LGBT-studenter på universitet insåg skribenten att frihet och tillfällig eskapism stöder minoriteters självkänsla. Personer som faciliterar denna eskapism har ett stort ansvar; de fungerar som övervakande elementet. Coleman skriver så här:

Students may be allowed a day each week or each month to express themselves as they really see themselves in decent fashion, a decency that needs to be defined through a collaboration between the university and LGBT students. Such special days can coincide with events on campus by these students to share their world, their joys, and pains with the university community through entertainment events and discussion forums. This allows a conversation about sexualities to begin and a culture of existence, acceptance, and tolerance to take root.

Fastän klubbkultur kommer från en queer/POC-bakgrund, är det nu de grupperna som blivit mer och mer osynliga. Med att skapa debatt kan man lyfta fram de inspirerat till hela kulturen. Det är de stora organisationernas ansvar att visa exempel och leda vägen. Genom att kunderna och artisterna tydligt uttrycker åt stora organisationerna vad man kräver, skapas det tryck som kan medföra att diskriminerande strukturer identifieras och bryts. Det är viktigt att hålla samman, för aktivism gör en skillnad. Processen kommer att vara långsam, men det är viktigt att "tastemaker"-organisationer faktiskt tar tid och tänker på hur de vill arbeta i framtiden. Som kund kan man kontakta festivaler och klubbar och ge feedback på hur de kunde göra bättre. Klubbägare och evenemangsarrangörer ska ta fasta på att aktivt arbeta med att förbättra sina lokaler och regler. Detta är arbete som borde prioriteras.

För att kunna hantera diskussionen om tryggare utrymmen bör man inte heller vara naiv. Största delen av sexuella trakasserier sker av människor man känner och är nära med. (University of Michigan). Personer i auktoritativ ställning kan också utnyttja sin position, och därför är det viktigt att kunna ifrågasätta personer man har mycket respekt för p.g.a. att saker är inte alltid som man tror de är. Shaw (2014) skriver som sagt i att nätet är fullt av idioter "Because the world is full of jerks" d.v.s. många utrymmen är ledda av män, vilket leder till ett internet som tillfredsställer män. Om man ser på hur

många av klubbägarna i Finland är vita heterosexuella män, kan man räkna ut att lokalerna lätt blir utrymmen som tillfredställer dessa män. Vad vi måste begära av ägarna är inklusivitet gällande strukturering av klubbar. Förrän det kommer mer kvinnliga klubbägare till Finland, måste man inkludera kvinnor och minoriteter i diskussionerna om hur strukturer ställs upp.

8 SAMMANFATTNING

Mycket av vad jag skrivit har kommit från egen erfarenhet, och den kommer att öka under de kommande åren. Mitt arbete synliggör att ett bra evenemang handlar inte bara om att man gör evenemanget tekniskt bra, eller att marknadsföringen lyckas. Det handlar också om att besökaren trivs och känner sig säkra. Som bäst, handlar evenemang om att fira en gemenskap. Som evenemangsproducent anser jag att ämnet är ytterst viktigt, och diskussionen kring det borde fortsätta. Att förtryckta grupper känner sig trygga är en samhällsfråga.

Från min undersökning och intervjuerna, har jag insett hur stort ansvar evenemangsproducenterna har i att skapa ett tryggare utrymme för kunder. Som privatperson kan man göra mycket, men för att problemet skall lösas måste något ändras på samhällelig nivå. Som evenemangsproducent sätter man en stor del av ansvaret för säkerheten på ordningsvakterna. Därför är det otroligt viktigt att de skolas rätt inom problemlösning och sensitivitet, och att skolningen fortsätter jämt. Sanningen är ändå den, att världen ändras och vi lär oss nya saker hela tiden. Skolningen borde också reflektera detta, för som jag visar här så görs nu skolningen av MYÖS och inte av Arcada, Humak, Metropolia eller Seinäjoki, för den delen.

Som evenemangsproducent har man ändå översikt över hela evenemanget, och det finns mycket att tänka på gällande säkerhet och trygghet. I min undersökning har jag kartlagt situationen i Finland från mitt perspektiv som medlem i MYÖS och som evenemangsproducent. Undersökningen väcker förhoppningsvis tankar kring vad evenemangsproducenter ska göra för att skapa tryggare utrymmen i sina lokaler eller evenemang.

Min undersökning har kartlagt tryggare utrymmen ur evenemangsproducentens synvinkel i Finland. I detta examensarbete har jag kommit fram till resultat som alla evenemangsproducenter och säkerhetsbolag borde ta i beaktande när man skapar evenemang och skolar ordningsvakter. Det handlar mycket om att skapa normer i samhället, och det är därför den offentliga diskussionen är så viktigt. Inget kommer att ändras om man inte kräver förändring. För att kunna normalisera tryggare utrymmen måste man sätta fokus på nya standarder inom säkerhet och sensitivitet. Det finns mycket man kan göra på gräsrotsnivå. Ändringen kommer sakta men säkert, från små undergroundfester till massiva festivaler, men det kommer att ta sin tid. Ju snabbare man får tryggare rum in i lagstiftningen, desto snabbare får man resultat gällande normalisering.

Det är kommunikation som spelar största rollen i att normalisera tryggare utrymmen i klubbar. Det inkluderar kommunikation mellan kunder, evenemangsarrangörer, klubbägare, publiken och lagstiftare.

KÄLLOR

Böcker:

Denscombe, M. 2014. The Good Research Guide: For Small-scale Research Projects. 5. uppl., Maidenhead, Berkshire: McGraw-Hill Education

Hollows, J. 2000. Feminism, Femininity and Popular Culture s.165. Manchester University Press.

McCracken, G. 1988. The Long Interview. Sage Publications Inc.

Elektroniska källor:

Aamulehti 12.12.2017. Härskit puheetkin ovat seksuaalista häirintää – #MeToo-kampanja antaa aiemmin vaienneille uhreille äänen ja voi johtaa jopa lakimuutoksiin.

Tillgängligt: <https://www.aamulehti.fi/uutiset/metoo-kampanja-on-vuoden-2017-tarkein-avaus-nyt-tulilinjalla-on-yhdysvaltain-presidentti-200598555>

Hämtad 1.4.2019

Hebblethwaite, P. 2016. A brief history of club culture in 13 unmissable clips from the BBC archives. Tillgänglig: <https://www.bbc.co.uk/music/articles/9fa7b70e-ba63-4179-ac19-a4de734ddea3> Hämtad: 8.3.2019.

HS 14.11.2018. Klubiskenen keskeiset nimet vaativat häirinnän, puristelun ja syrjinnän lopettamista – kuvaavat avoimessa kirjeessä karhua kohtelua ja asiattomuuksia. Tillgängligt: <https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000005899519.html> Hämtad 14.4.2019

Muusikkojen Liitto, 2018. Seksuaaliseen häirintään puuttumista kaivataan. Tillgänglig: <https://www.muusikkojenliitto.fi/hairintaan-puuttumista-kaivataan/> Hämtad: 7.3.2019

Muusikkojen liitto, Seye. E2018. Tutkimus seksuaalisesta häirinnästä musiikkialalla. Tillgänglig: https://www.muusikkojenliitto.fi/wp-content/uploads/2018/08/Seksuaalinenhairinta_tutkimusraportti.pdf Hämtad: 7.3.2019x

MYÖS, Facebook, 2018. Tillgänglig: https://www.facebook.com/pg/myosclub/about/?ref=page_internal Hämtad: 14.3.2019

Nationalencyklopedin.

<https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/l%C3%A5ng/kvalitativ-metod> Hämtad: 14.3.2019

Nationella sekretariatet för genusforskning. Tillgänglig: <https://www.genus.se/ord/queer/>
Hämtad: 23.3.2019.

NPR, 12.4.2016. Reclaiming the queer dance floor. Tillgänglig: <https://www.npr.org/sections/therecord/2016/04/12/473817426/reclaiming-the-queer-dance-floor?t=1557860590460> Hämtad 23.3.2019.

Resident Advisor, 27.8.2013. The pro-LGBT campaign is building up a head of steam, with clubs in Paris, Zurich, San Fransisco and Tel Aviv signing up. Tillgänglig: <https://www.residentadvisor.net/news/20856> Hämtad 17.4.2019.

Terveiden ja hyvinvoinnin laitos, 2019. Tillgänglig: <https://thl.fi/fi/-/nuoret-ja-vahemmistoihin-kuuluvat-naiset-kokevat-yleisimmin-seksuaalista-hairintaa-ja-vihapuhetta> Hämtad 1.4.2019

Post Bar 15.1.2018. Tillgänglig: <https://bit.ly/2PNJqml>
Hämtad: 1.4.2019

Valomerkki.club 14.11.2018. Valomerkki! Tillgänglig: <https://valomerkki.club/>
Hämtad: 29.3.2019

Forskningsartiklar:

Bylund et al, 1995. Halkier, 2010; Wibeck, 2010) Liten lathund på kvalitativ metod med tonvikt på intervju. Tillgänglig: <https://www.scribd.com/document/348099643/Liten-Lathund-Om-Kvalitativ-Metod-Med-Tonvikt-P%C3%A5-Intervju-11-08-25>
Hämtad 31.3.2019.

Coleman K. (2016) The Difference Safe Spaces Make: The Obstacles and Rewards of Fostering Support for the LGBT Community at HBCUs”

Lundgren, E. Feministisk teori – grundval för nya vetenskapliga paradigm? Tillgänglig: <http://ojs.ub.gu.se/ojs/index.php/tgv/article/viewFile/1460/1273> Hämtad: 23.3.2019.

Rodino-Colocino, M. 2014. # YesAllWomen: intersectional mobilization against sexual assault is radical (again). Feminist Media Studies 14(6): s. 1113–1115.

Southerland, W. 2018. The Rainbow Connection. How music classrooms creater safe space for sexual-minority young people. Tillgänglig: <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/0027432117743304> Hämtad. 24.3.2019.

Shaw, A. 2014. The Internet is full of jerks, because the world is full of jerks: what feminist theory teaches us about the internet. Communication and Critical/Cultural Studies 11(3): s. 273–277.

Shaw, F. 2013. Still “searching for safety online”: collective strategies and discursive resistance to trolling and harassment in a feminist network. Fibreculture Journal 22: s. 93–108.

University Of Michigan. Sexual Assault Misconceptions. Tillgänglig:
<https://sapac.umich.edu/article/52> Hämtad: 31.4.2019

